

NO ESTEU SOLS

"Hi havia una vegada ... el senyor Bianchi, de Varese. La seva professió de viatjant de comerç l'obligava a viatjar durant sis dies a la setmana, recorrent tota Itàlia, cap a l'est, cap a l'oest, cap al nord, cap al sud i cap al mig, venent medicines. El diumenge tornava a casa i el dilluns al matí tornava a marxar. Però abans de marxar, la seva filla li recordava:

—Ja saps, pare: un conte cada nit.

I així cada nit, estigués on estigués, el senyor Bianchi telefonava a Varese a les nou en punt, i li explicava un conte a la seva filla ".

Aquest text era a la contraportada d'un llibre que em va caure a les mans, remenant prestatges durant el confinament. A la coberta, el dibuix d'un antic telèfon de roda, i el títol i el nom de l'autor: Contes per telèfon, Gianni Rodari. En obrir-lo vaig descobrir, amb certa nostàlgia, la dedicatòria escrita amb bolígraf verd, de la Mara. L'havia coneguda durant l'any d'Erasmus a Bolonya i ens havíem fet grans amics. Per uns instants em vaig transportar a aquella època, al record de l'amargor fresca de la cervesa Peroni, asseguts al terra de Piazza Verdi, de la flaire de les pizzes *al taglio*, a la Piazza Santo Stefano, dels riures al tren, de camí a Florència, o a Pisa, o a Mòdena... Fa temps que no en sé res...estudiava educació infantil...segur que és una gran mestra...

Vaig fullejar -lo a l'atzar, llegint-ne alguns títols: El caçador que no estava de sort, La velleta que comptava els esternuts, El viatge de les mones, En Joan distret... Em fa fer tanta il·lusió aquell troballa, que des d'aquell mateix vespre, els hi vaig començar a explicar a la meva filla, que embadalida, els escoltava somrient, mentre m'acariciava la barba (t'estimo petita).

Els dies de confinament a casa s'allargaven, com ho fan les ombres al capvespre, i vam posar en pràctica un seguit d'activitats que ens arribaven a través de les xarxes socials i la tele, per tal de matar les hores i vèncer l'avorriment: encetar noves aficions, ordenar els milers de fotos que ens omplen els mòbils, atacar vells deutes pendents amb el bricolatge, posar-nos el davantal i fer, amb més o menys èxit, de Nandu Jubany, fer taules d'exercicis per no quedar encarcerats... Potser per primera vegada érem conscients que el temps era una cosa que es podia palpar, que al davant se'ns presentaven uns buits, que no coneixíem.

Reconec que a mi, aquests espais buits, que mai abans havia tingut, i que a molta gent li provocaven una sensació d'improductivitat o d'angoixa, m'agradaven; parar les accions, les distraccions, poder estar de veritat amb un mateix... Per què hem d'omplir sempre el temps? Per què sentir-se culpable per no estar fent res? Com en pot ser de reconfortant per l'ànima, sortir al balcó, i

gaudir de la simplicitat de la vida: un cafè fumejant, mirar el vol de les primeres orenetes, la floració dels arbres; quin plaer tancar els ulls, sentir el silenci, poder fer com el monjo assegut en un racó del claustre del monestir, llegint, reflexionant, acompanyat per la suau remor d'un brollador d'aigua o dels tocs de campana...

En un d'aquests moments de serenor, de *dolce far niente*, lluny de les tecnologies i de les rutines, observava a l'Eulàlia, velleta afable, vídua des de feia ja molts anys, sola a casa. Era una dona que sempre se la veia activa: anava a caminar, col·laborava amb una associació de dones contra el càncer, feia voluntariat a la Creu Roja... Vaig saber que feia uns dies se li havia mort una de les seves millors amigues; com molta gent aquells dies, ho havia fet en soledat, mancada del gest més humà de tots els gestos possibles, morir amb l'acompanyament d'un ésser estimat. Com deuria portar el dol? Quin devia ser el seu estat d'ànim? Ara es passava els dies asseguda davant la finestra; llegia, escrivia (potser com a teràpia), mirava la tele... Se la veia apagada, i l'únic moment on esbossava un somriure, entre trist i tendra, era quan el veïns sortíem als balcons, a aplaudir la feina, que els sanitaris feien per nosaltres.

Aquell vespre, mentre explicava un nou conte a la meva filla, una idea no parava de voltar-me pel cap. Ella s'adonà de la meva falta de concentració i va rondinar. Li vaig decantar els cabells de la cara mentre la besava, i vaig continuar amb la lectura. Quan per fi es va adormir, vaig córrer a compartir amb la meva parella el que barrinava: conscient que hi ha moltes persones que viuen soles, sobretot avis, podria ser un bon bàlsam per ells, poder-los trucar i explicar-los un conte, un poema, un fragment d'un llibre, tal com feia el senyor Bianchi amb la seva filla. La idea la va entusiasmar, i ens vàrem engrescar de seguida a remoure prestatges buscant llibres que ens podrien anar bé: poemes de Margarit, Machado, Baudelaire; narracions curtes de Pere Calders, Mercè Rodoreda o Quim Monzó, alguna revista... Ara s'hauria de pensar com portar-ho a terme: trucar aleatòriament a les cases? Fer-ho a través de la biblioteca municipal? Parlar amb els encarregats del geriàtric, per saber si els podria interessar...?

Pocs minuts abans de les vuit del vespre, l'hora dels aplaudiments, ens vam saludar, com cada dia, amb els veïns. Amb un somriure i un lleuger moviment de cap, vaig creuar la mirada amb l'Eulàlia. Ella em va correspondre amb un tímid moviment de mà. Just abans de ficar-nos de nou a casa li vaig dir, per signes, que tot seguit la trucaria. Sens dubte havia d'encetar aquell projecte amb ella.

Va respondre amb veu dolça. Li vaig explicar, il·lusionat, què havíem pensat fer. Em contestà que li semblava una idea magnífica, que com ella, hi havia molta gent sola, que agrairia uns instants de conversa distesa, una mica de companyia, encara que fos telefònicament. Mentre parlàvem, jo anava posant ordre als llibres que tenia al davant, intentant endevinar quin tipus de lectura li podria agradar. Ella m'explicava que la soledat mai li havia fet por, que estava acostumada a estar sola, però que aquella clausura se li feia feixuga. Aquells dies havia estat pensant molt: en la mort de la seva amiga, en quan ella i en

Joan, el seu marit, van arribar a Sant Hilari provinents de Barcelona... Després d'un silenci començà a parlar-me d'en Joan i de com s'havien conegut, de com n'havien estat d'enamorats, que mai havien pogut tenir fills, que després de tants anys sense ell, cada dia l'enyorava. Em confessà, crec que amb cert rubor, que solia acaronar les flors del jardí, i apropant-s'hi, els parlava d'ell.

—Hi ha ferides que no acaben de cicatritzar mai— murmurà.

Jo restava embadalit escoltant-la, tant, que es va fer de nit. En adonar-nos-en, tots dos vam riure

—I doncs, Eulàlia, què t'agradaria que et llegís?

—Per agrair-te la trucada —respongué— seré jo qui et llegeixi un petit poema. No pateixis, és curt —digué sorneguera—, però defineix molt bé, les emocions que m'acompanyen últimament:

“Uns dies passen
més lentament que els altres.
Són fugacíssims
aquells que em vens a veure;
els altres mai no acaben”.

Coneixia aquells versos de Martí i Pol, però recitats d'aquella manera tan tendre i delicada, em van emocionar molt. El vincle de confiança i complicitat que vaig sentir amb l'Eulàlia, veïna i alhora desconeguda, gairebé era màgic. No vaig sinó reafirmar la meva teoria, que d'aquell confinament, també en podien néixer coses bones.